

Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός: Η περίσσεια της δικαιοσύνης

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Ιωσήφ Βατοπαιδινός](#)

Με αφορμή την εορτή των Αγίων Αναργύρων Κύρου και Ιωάννου, των Μαρτύρων της αγάπης, θέλουμε να εξάρουμε την σημασία τού σκοπού στον οποίον εμείς οι μοναχοί πρέπει να αποβλέπουμε. Πριν όμως αναπτύξουμε την σημασία τού σκοπού αυτού, θέλω να εξηγήσω γιατί ονόμασαν τους Αγίους αυτούς Μάρτυρες της αγάπης.

Οι εορταζόμενοι Άγιοι Μάρτυρες Ανάργυροι, Κύρος και Ιωάννης, εκουσίως προσήλθαν, αυτόκλητοι στο μαρτύριο, για να ενισχύσουν τρεις κόρες που συνελήφθησαν ως χριστιανές και θα τις βασάνιζαν οι τύραννοι για να εξομώσουν.

Φοβούμενοι οι Άγιοι, οι οποίοι ήσαν ιατροί και θεραπευτές δια της Θείας Χάριτος , μήπως δειλιάσουν οι κορασίδες και αρνηθούν την πίστη τους, προσήλθαν να τις συντροφεύσουν και να τις δυναμώσουν στην ομολογία τους. Έτσι, όλοι μαζί μαρτύρησαν και δικαίως ονομάζονται “Μάρτυρες της αγάπης”.

Τουλάχιστον σε μας τους μοναχούς ανήκει απολύτως αυτό που είπε ο Κύριος μας: “Λέγω γαρ υμίν ότι εάν μη περισσεύση η δικαιοσύνη υμών πλείον των γραμματέων και Φαριασαίων, ου μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών”. Και είναι κάπως τρομερό να το εννοήσει κανείς. Πως η πανάγαθος τού Χριστού μας διάθεση είπε αυτό τον λόγο, ενώ η παναγάπη Του αγκάλιασε κατά τέτοιο τρόπο τον αμαρτωλό; Και όμως, εάν σε μας τους μοναχούς δεν φανεί η περίσσεια, δεν θεωρείται ότι πετύχαμε στον σκοπό μας.

Και πριν ξεκινήσωμε για τον δρόμο μας αυτό, φυσικά ήμασταν χριστιανοί δεν ξεπηδήσαμε από άπιστους ή αλλοθρήσκους γενεάς. Ζούσαμε χριστιανικά στον κόσμο και άρα γνωρίζαμε το Ευαγγέλιο και κατά δύναμιν το φυλάτταμε. Ερχόμενοι όμως στην μοναχική πολιτεία, αφού μας κάλεσεν η Θεία Χάρις, προκαλούμενα να φθάσωμε ακριβώς στην περίσσειαν αυτή και έτσι θα αποδείξουμε ότι πετύχαμε.

Οι Άγιοι αυτοί εργάζοντο σαν χριστιανοί και ζούσαν χριστιανικώτατα. Έκαναν μάλιστα ένα είδος ιεραποστολής. Ξέφυγαν όμως από το καθήκον τους το φυσιολογικό και με την συνείδηση του ύψιστου καθήκοντος, ότι “οφείλομεν υπέρ των αδελφών τας ψυχάς τιθέναι”, εγκατέλειψαν την ιδιωτική τους εργασία και την κατά δύναμη εξάσκηση της χριστιανικής

τους ιδιότητος και εισήλθαν στα περιθώρια του υπέρ, της περίσσειας αυτής. Ήξεραν ότι μόνον έτσι θα αντέγραφαν σωστά το πρότυπο, που δεν είναι άλλο από τον Ιησού μας.

Αυτός που, χωρίς να έχη καμμίαν απολύτως ανάγκη από μας και τα υπόλοιπα κτίσματά Του, εκένωσεν εαυτόν και μετέσχε της ιδικής μας πτώχειας και ταπεινότητας, ούτως ώστε να μας μεταδώση, εξ αγάπης και μόνον, από τον ιδικόν Του πλούτο και την θεοπρεπή Του μεγαλωσύνην. Άρα, για μας έχει γίνει πλέον καθήκον το πως να είμεθα έτοιμοι για την περίσσειαν αυτήν. Όχι να προσέχωμε μόνο μήπως εξ απροσεξίας λυπήσωμε τον αδελφό, αλλά ακόμα να είμεθα έτοιμοι στο πως να διαθέσωμε αυτήν ακόμη την ασφάλεια και την ζωή μας υπέρ της οικοδομής του πλησίον. Αυτό είναι το κορύφωμα της χριστιανικής τελειότητος. Αν αυτό κρατάτε, σκεφθείτε πόσο θα σας οφελήσει στις στιγμές που ο παλαιός άνθρωπος, ερεθιζόμενος μέσα σας, θα σας προκαλεί να αντιδράσετε και να λυπήσετε τον συνάνθρωπο σας με μίαν ευλογοφανή πρόφαση.

Ξεκινήσαμε, χάριτι Χριστού, για να φθάσωμε στο τέρμα, δηλαδή να αποθέσωμε τον παλαιόν άνθρωπο “συν τοις παθήμασι και ταίς επιθυμίαις” και να ενδυθούμε τον νέον, “την καινήν κτίσιν”. Αυτό δεν είναι εύκολο να γίνει αμέσως. Ευρίσκεται μέσα στην συνέχεια της ζωής και της προσπαθείας μας, έως ότου, χάριτι Χριστού, το

επιτύχουμε. Ευρισκόμενοι σε αυτόν τον δίαυλο τού γίνεσθαι και δεχόμενοι συνεχώς τις διάφορες πιέσεις τού παλαιού ανθρώπου, για να πετύχουμε τον στόχο μας, πρέπει πάντοτε να αφορώμεν “εις τον της πίστεως αρχηγόν και τελειωτήν Ιησούν”, ο οποίος δια την δική μας ωφέλεια, αλλά και χάριν της ιδικής Του αγάπης, μετέχει της πτωχείας, ταπεινότητας και δυστυχίας μας, εφαρμόζοντας απόλυτα την αυτοθυσία.

Οι Άγιοι τους οποίους εορτάζουμε, θυσίασαν την δική τους γαλήνη, την δική τους ασφάλεια και ζωή. Δεν υπήρχε λόγος να μαρτυρήσουν. Χριστιανικότητα ζούσαν, και όμως μαρτύρησαν. Αν και σεις έχετε αυτές τις βάσεις θα μπορείτε ευκολώτατα να ανθίστασθε, όταν ο παλαιός άνθρωπος θα σας πιέζει να αντιλογήσετε, ή να πικράνετε τον συνάνθρωπο σας και ιδίως μεταξύ σας που όλη την ώρα συνεργάζεσθε. Αυτές είναι οι βάσεις οι οποίες θα αποτελέσουν πράγματι την καλή αφετηρία δια την επιτυχία σας.

Να σκέπτεσθε συνεχώς ποιός είναι ο σκοπός μας. Ο Ιησούς μας τι λέει; “Ιδού εντέλλομαι υμίν ινα αγαπάτε αλλήλους”. Εντέλλομαι, προστάζω! Παράδοξο πράγμα! Σε όλη Του την διαγωγή, βλέπομε ότι δεν εξεβίασε καθόλου την ανθρώπινη ελευθερία. Την εσεβάσθη απολύτως, μέχρι που και τον Ιούδα ακόμα δεν έλεγξε, ξέροντας ότι, είναι προδότης.

Τού έκανε μόνο έναν άπλό, αθώο υπαινιγμό. Με πόση λεπτότητα η παναγαθότης τού Ιησού μας εσεβάσθη την ιδική μας ελευθερία! Και όμως, εδώ ευρίσκομε να κάνει ένα πράγμα παράδοξο• να προστάζη. Ιδού εντέλλομαι υμίν, ινα αγαπάτε αλλήλους. Και το παίρνει τώρα ο Παύλος και το ερμηνεύει λέγοντας. Μηδείς το εαυτού ζητείτω, αλλά το του ετέρου· “έκαστος τω πλησίω αρεσκέτω εις τον αγαθόν προς οικοδομήν”. Και ολοκληρώνοντας αυτή την μεγάλη θεωρία λέει ο Ιωάννης· “οφείλομεν υπέρ των αδελφών τας ψυχάς τιθέναι”.

Όταν ο μέγας Επιφάνιος εγκατέλειψε την ηγουμενία, κληθείς από την θεία Χάριν στο αξίωμα τού Επισκόπου, δεν εγκατέλειψε τα πνευματικά του τέκνα, αλλά φρόντισε ως Επίσκοπος και τους έστειλε βοηθήματα και έκτισαν ένα μοναστήρι, δίδοντας τους και τα απαραίτητα σιτηρέσια. Αυτοί ευχαρίστησαν τον Γέροντα τους και τού είπαν: “Ιδού,

Γέροντα, με τις ευχές σου τελείωσεν η Μονή. Πήραμε όλες τις αποδοχές που μας έστειλες και τώρα αισίως βάλαμε το πρόγραμμά μας. Διαβάζομε την πρώτην ώρα, την τρίτη, την έκτη, και τηρούμε το τυπικό μας με λεπτομέρεια”. Και τους απαντά “ώστε λοιπόν μόνο τόσα κάνετε; Φανεροί έστε αμελούντες. Βλέπετε μόνο το καθήκον; Το <υπέρ>πού είναι;”.

Να είσθε έτοιμοι λοιπόν, όχι μόνο να μην λυπήσετε και να στενοχωρήσετε, αλλά συνεχώς να προαρπάζετε ο ένας την αυτοθυσία υπέρ τού άλλου και όντως συμπληρώνετε το “αγαπάτε αλλήλους”. Τότε φαίνεται πάνω σας το έμβλημα της χριστιανικής ιδιότητος. Αυτό λοιπόν να έχετε στον νού σας, παρακαλούντες και

τους εορτάζοντες Αγίους, οι οποίοι όντως για την αγάπη μαρτύρησαν και πήραν το κλέος της υπερτάτης θυσίας.

Πηγή: agioritikovima.gr